

آمیودارون: 50 mg/ml

گروه دارویی: ضد آریتمی بطنی و فوق بطنی، کلاس III

موارد مصرف: فیبریلاسیون بطنی (VF) و دهلیزی (AF)، تکیکاردی بطنی پایدار (VT)، تاکی کاردی همراه با ولف پارکینسون وایت (WPW)

عوارض: برادیکاردی، دیس ریتمی، و بلوک‌های گره AV، هیپوتانسیون، نارسایی قلبی

نکات کلیدی و مراقبت‌های پرستاری:

1. انفوزیون آمیودارون باید از یک رگ اصلی و بزرگ صورت بگیرد. برای رقیق سازی از سرم 5% D/W استفاده شود. از وریدهای مرکزی یا از وریدهای بزرگ تزریق شود. مانیتورینگ ریتم، ریتم قلب و فشارخون صورت گیرد.
2. خطرناک ترین عارضه مصرف این دارو، پنومونی است بخصوص در کسانی که زمینه بیماری روی دارند. در صورت بروز علائمی چون سرفه و تنگی نفس به پزشک اطلاع داده شود.
3. در صورت مصرف توأم با دیگوکسین و وارفارین، سطح سرمی این دو دارو افزایش می‌یابد این بیماران را از نظر بروز علائم مسمومیت با دارو پایش کنید.
4. آمیودارون با هورمون تیروئید در رقابت بوده و هیپر تیروئیدی می دهد (بنابراین به نتایج کاذب آزمایشات تیروئیدی توجه شود).
5. می تواند باعث افزایش آنزیم های کبدی و آسیب کبدی شود بنابراین آزمایشات کبدی چک شود.

دوزاژ مصرفی: 1. در عملیات احیا و حین CPR در ریتم های VF و VT، ۳۰۰ میلی گرم به صورت بولوس پس از شوک سوم و در صورت عدم پاسخ ۱۵۰ میلی گرم در دوز بعدی کاربرد دارد.

2. در درمان ریتم‌های (فیبریلاسیون دهلیزی) Af و (فلاتر دهلیزی) AF و SVT با پاسخ بطنی تند با هدف کنترل ریتم:

به صورت پروتکل آمیودارون انفوزیون متناوب وریدی: ۱-۱۵۰ میلی گرم به صورت stat و وریدی در طی ده دقیقه. ۲- یک میلی‌گرم در دقیقه به مدت ۶ ساعت. ۳- ۰/۵ میلی‌گرم در دقیقه به مدت ۱۸ ساعت.

